

Adriana Pena

FUNCȚIONAREA SOCIETĂȚILOR

Adriana Pena

FUNȚIONAREA SOCIETĂȚILOR

Universul Juridic

București

-2024-

1. Acțiune în daune-interese. Revocare fără justă cauză a mandatului. Administrator. Pensie. Dobândă legală. Principiul reparării integrale a prejudiciului. Principiul certitudinii juridice

art. 137¹ alin. (4) din Legea nr. 31/1990
art. 17 alin. (3) din O.U.G. nr. 32/2012

Reclamantului i s-a produs prin sistarea plății contribuțiilor legale o vătămare, însă evaluarea pecuniară a daunei în condițiile art. 137¹ alin. (4) din Legea nr. 31/1990 presupune determinarea modului în care ea s-a repercutat asupra pensiei la care reclamantul ar fi fost îndreptățit la data la care, potrivit legii, îndeplinea condiția încasării dreptului la pensie. Neplata contribuțiilor legale începând cu data revocării reclamantului din funcția de administrator influențează punctul de pensie ori vârsta de pensionare a reclamantului, ceea ce nu este sinonim unei daune provocate în patrimoniul reclamantului egală cu totalul sumelor rămase neachitate la fondul de pensii. De aceea, în mod corect instanța de apel a respins această pretenție cu considerentul că ea nu este parte a prejudiciului efectiv suferit.

ICCJ, s. a II-a civ., dec. nr. 642 din 16 martie 2022

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București, secția a VI-a civilă la data de 08.03.2018, reclamantul A. a chemat în judecată pe pârâta B. SA, solicitând instanței ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să oblige pârâta la plata către reclamant a sumei de 1.065.122,18 RON, din care: 773.673,57 RON, reprezentând contravaloarea netă a daunelor-interese datorate în temeiul dispozițiilor art. 137¹ alin. (4) din Legea nr. 31/1990, ca urmare a revocării fără justă cauză a mandatului său de administrator deținut în cadrul B. SA, ce se compune din sumele de 644.000 RON (remunerația lunară netă, calculată pentru perioada octombrie 2015-august 2017), de 112.000 RON (remunerația netă suplimentară de Paște și de Crăciun, calculată pentru perioada octombrie 2015-august 2017) și de 17.673,57 RON (remunerație variabilă pentru exercițiul financiar 2015, reprezentând 3% din suma care depășește valoarea profitului brut bugetat); suma de 198.828,00 RON reprezintă contribuția pentru pensie datorată Casei de Pensii a Municipiului București aferentă remunerației solicitate anterior și suma de 92.620,61 RON, cu titlu de dobândă legală, conform art. 3 alin. (2) din O.G. nr. 13/2011, calculată de la scadența sumelor de bani datorate și până la data introducerii acțiunii; suma totală urmând a fi actualizată până la data plății efective, în temeiul dispozițiilor art. 1.535 C. civ. Reclamantul a solicitat și acordarea cheltuielilor de judecată.

Prin sentința civilă nr. 835/28.03.2019, Tribunalul București, secția a VI-a civilă a admis în parte acțiunea și a obligat pârâta la plata către reclamant a sumei de 767.782,38 RON, cu titlu de daune-interese pentru revocarea fără justă cauză a mandatului de administrator și a sumei de 11.282,82 RON, cu titlu de cheltuieli de judecată, respingând celelalte pretenții ale reclamantului.

Împotriva sentinței civile, ambele părți au declarat apel, iar prin decizia civilă nr. 1250A/08.10.2020, Curtea de Apel București, secția a V-a civilă a respins apelurile.

Împotriva acestei decizii ambele părți au declarat recurs.

Reclamantul A. a solicitat casarea deciziei atacate în temeiul art. 488 alin. (1) pct. 6 și 8 C. pr. civ.

În motivare, după prezentarea situației de fapt, a susținut că hotărârea recurată a fost dată cu interpretarea și aplicarea greșită a normelor de drept material, în ceea ce privește soluțiile date cererilor de obligare a intimatului la plata integrală a remunerației variabile aferente exercițiului financiar 2015, a contribuției pentru pensia ce i se cuvenea și a dobânzii legale calculate de la data scadenței remunerațiilor solicitate.

Cu privire la plata remunerației variabile, a arătat că instanța de apel a interpretat și aplicat greșit prevederile art. 1.270 C. civ., precum și pe cele ale art. 1.531 C. civ. coroborat cu art. 137¹ alin. (4) din Legea nr. 31/1990.

Sub acest aspect, a menționat că era îndreptățit la o remunerație variabilă de 3% din profitul extrabugetar aferent anului 2015 pentru întreaga perioadă în care a deținut funcția de administrator, cu aplicarea regulii proporționalității, potrivit duratei exercitării mandatului de administrator. În acest sens, a precizat că, deși a solicitat acordarea sumei de 17.673,57 RON cu titlu de remunerație variabilă, instanțele de fond au apreciat că i se cuvine doar suma de 11.782,38 RON, calculată proporțional perioadei exercițiului financiar 2015, pentru intervalul ianuarie-august 2015. Revocarea mandatului său însă s-a făcut la 10.09.2015, astfel că în mod nejustificat a fost exclusă o durată de 10 zile, în condițiile în care cuantumul despăgubirii trebuia determinat cu luarea în considerare inclusiv a acestora.

Potrivit recurentului, din probatoriul administrat rezultă efectivitatea participării lui la obținerea întregului profit extrabugetar în perioada mandatului său, astfel că soluția recunoașterii parțiale a dreptului la plată a acestor despăgubiri contravine prevederilor contractuale statuate între părți.

Referitor la dispoziția de respingere a solicitării privind plata sumei de 198.828,00 RON, care reprezintă valoarea contribuției pentru pensia aferentă remunerației cuvenite, recurentul a invocat interpretarea și aplicarea greșită a prevederilor art. 1.531 C. civ. coroborat cu art. 137¹ alin. (4) din Legea nr. 31/1990, privind obligația reparării integrale a prejudiciului provocat.

Sub acest aspect, a relevat, în esență, că în mod nelegal s-a apreciat de către instanța de apel că nu ar fi fost cauzat vreun prejudiciu în patrimoniul său, în condițiile în care pârâta avea obligația legală și contractuală de a vira, în beneficiul său, contribuția pentru pensie. O astfel de interpretare se opune mai multor decizii pronunțate de Curtea Constituțională, respectiv Deciziile nr. 900/15.12.2020, nr. 872/25.06.2010 și nr. 874/25.06.2010, recurentul redând considerentele relevante din cuprinsul acestora, cu referire la dreptul fundamental la pensie reglementat de art. 47 alin. (2) din Constituția României, scopul pensiei și relația cu principiul contributivității. A arătat că, de altfel, în condițiile în care revocarea mandatului nu ar fi avut loc, pârâta ar fi plătit suma de 198.828,00 RON ca parte componentă din valoarea brută a remunerației cuvenite reclamantului.

În continuare, a mai susținut că nu trebuie să dovedească faptul că i-a fost diminuat punctul de pensie și că i-a crescut vârsta de pensionare, astfel sumele pe care pârâta ar fi trebuit să le plătească cu titlu de contribuție pentru pensie constituie o reparație atât pentru

amânarea ieșirii la pensie, cu perioada în care aceasta nu a plătit contribuția, cât și pentru completarea pensiei diminuate cauzate de neplata contribuției de către pârâtă.

În ceea ce privește hotărârea dată asupra dobânzilor, recurentul a susținut că instanța de apel a interpretat și aplicat greșit dispozițiile art. 478 C. pr. civ., art. 1.531 C. civ. coroborat cu art. 137¹ alin. (4) din Legea nr. 31/1991, cu raportare la prevederile O.G. nr. 13/2011.

Astfel, recurentul a arătat că în cauză nu sunt incidente prevederile art. 478 alin. (3) C. pr. civ., deoarece nu și-a modificat cererea de chemare în judecată în etapa apelului. De altfel, explicitarea pretențiilor în cuprinsul apelului este permisă, din perspectiva art. 478 alin. (4) C. pr. civ.

Potrivit recurentului, în cauză s-a apreciat în mod greșit că momentul de la care se calculează dobânda este reprezentat de data rămânerii definitive a hotărârii de stabilire a prejudiciului. O astfel de soluție jurisprudențială nu ar însemna decât girarea și încurajarea uzului cu rea-credință a dreptului de revocare fără justă cauză a mandatului de administrator, respectiv încălcarea principiului neinvocării propriei culpe, prin absolvirea societății de răspunderea pentru acoperirea integrală a prejudiciului provocat, dar și girarea unei îmbogățiri fără justă cauză cu contravaloarea acestor dobânzi, prin amânarea unilaterală a executării obligației de plată a valorii indemnizațiilor până la un termen incert.

A mai precizat că, pe de altă parte, într-o atare interpretare, revocarea se consideră a fi avut loc numai la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești și abia atunci administratorul revocat ar fi fost în drept să ceară plata indemnizației sale, ceea ce este incorect.

În continuare, a arătat că sunt greșite și nelegale considerentele prin care s-a stabilit că aceste daune-interese puteau fi mai mici decât remunerațiile datorate în temeiul contractului, iar un astfel de raționament contravine în egală măsură principiului reparației integrale a prejudiciului, recunoscut totuși de instanța de apel ca fiind aplicabil speței, de normele speciale din Legea societăților referitoare la revocarea fără justă cauză, precum și de dispozițiile civile cu caracter general referitoare la cauzele exoneratoare de răspundere.

Totodată, a relevat că pârâta nu a adus nicio critică referitoare la aplicarea art. 1.535 C. civ., ci doar a susținut că norma este incidentă de la data rămânerii definitive a hotărârii de admitere a cererii de acordare a daunelor pentru revocarea fără justă cauză.

Recurentul a mai susținut că hotărârea recurată cuprinde motive contradictorii, cu referire la data de începere a calculului dobânzii, în raport cu cele privitoare la prejudiciu, reținând pe de-o parte că prejudiciul s-a produs începând cu momentul revocării sale din funcție, dar stabilind că dobânda ar trebui calculată de la momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești.

Referitor la quantumul dobânzilor solicitate, precizat provizoriu la valoarea de 92.620,61 RON, recurentul a menționat că modalitatea de calcul a fost riguros efectuată și dovedită, în raport cu art. 3 alin. (2¹) din O.G. nr. 13/2011, precizând că, sub aspectul calificării juridice a raportului juridic judecat, administratorul unei societăți este profesionist, astfel cum rezultă și din jurisprudența instanței supreme.

La rândul său, recurenta-pârâtă B. SA a solicitat casarea în parte a deciziei recurate în temeiul art. 488 alin. (1) pct. 8 C. pr. civ. și trimiterea cauzei Curții de Apel, spre o nouă judecată.